

Αλλαγή κι απάνω τούρλα... ή Φρύγας στον «Ορέστη» του ΚΘΒΕ ο Χρήστος Στέργιογλου

 totetartokoudouni.blogspot.gr/2017/12/blog-post_19.html

Το Τέταρτο Κουδούνι / 19 Δεκεμβρίου 2017

Για αυστηρά περιορισμένο αριθμό αναρτήσεων

Ο Χρήστος Στέργιογλου θα επωμιστεί τον Φρύγα -ο σχετικά σύντομος, πολύ ιδιαίτερος, όμως, ρόλος που, συνήθως, κλέβει την παράσταση και που του ταιριάζει γάντι- στον «Ορέστη» του Ευριπίδη που θ' ανεβάσει, το καλοκαίρι, με το Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος, ο καλλιτεχνικός διευθυντής του Γιάννης Αναστασάκης -συμμετοχή του ΚΘΒΕ στο Φεστιβάλ Επιδαύρου του 2018, σε μετάφραση Γιώργου Μπλάνα, με σκηνικά και κοστούμια του Γιάννη Θαβώρη και με τον Χρίστο Στυλιανού στον επώνυμο ρόλο και Ηλέκτρα την Ιωάννα Κολλιοπούλου, όπως σας έγραφα στις 12 Νοεμβρίου στο totetartokoudouni.blogspot.com.

Πρόκειται γι άλλη μία «επιστροφή» στο ΚΘΒΕ -μετά από 15 χρόνια αυτή τη φορά -και στην Θεσσαλονίκη, καθώς ο Χρήστος Στέργιογλου, διακεκριμένος πια ηθοποιός και με πλήθος ρόλων στο ενεργητικό του, είναι απόφοιτος (1975) της δραματικής σχολής του Κρατικού Ωδείου Θεσσαλονίκης και στο ΚΘΒΕ έκανε τα πρώτα βήματά του στο θέατρο, μαθητής της δραματικής σχολής ακόμη,

τη σεζόν 1973/1974. Έκτοτε επανήλθε στο Κρατικό σε διάφορες περιόδους, γι αρκετές παραστάσεις, με τελευταία τους «Βάτραχους» του Αριστοφάνη που 'κανε το 2003 ο Σωτήρης Χατζάκης, με Ξανθία τον Βασίλη Χαραλαμπόπουλο (φωτογραφία: Νίκος Πάντης), συμμετοχή, επίσης, του ΚΘΒΕ στο τότε Φεστιβάλ Επιδαύρου.

Πιο πρόσφατος ρόλος του Χρήστου

Στέργιογλου, ο υπέροχα δηκτικός Καθηγητής

Ρόμπερτ Σούστερ (φωτογραφία: Γκέλυ

Καλαμπάκα) στην «Πλατεία Ηρώων» του

Τόμας Μπέρνχαρντ, στο εξαιρετικό ανέβασμα, τον

περσινό χειμώνα, του έργου απ' τον Δημήτρη

Καραντζά στο θέατρο «Οδού Κυκλάδων /

Λευτέρης Βογιατζής» ενώ, τη φετινή σεζόν, είναι

στη διανομή της, βασισμένης στο έργο «Μυστήριο

μπουφ» του Βλαντίμιρ Μαγιακόφσκι, παράστασης

«MayaBuff. Ένα ντελίριο του Μαγιακόφσκι» που

ετοιμάζει ο Γιάννης Μανταφούνης για το Εθνικό,

στην Σκηνή «Μαρίκα Κοτοπούλη» του «Rex».

Ερμιόνη στον «Ορέστη» του Γιάννη

Αναστασάκη -άλλο ένα καινούργιο στοιχείο στη

διανομή- θα 'ναι η Μαριάννα Πουρέγκα

(φωτογραφία: Τάσος Θώμογλου), νεαρή Νίνα στο «Τρίτο στεφάνι» του Κώστα Ταχτσή που ανέβασε, στο ΚΘΒΕ, ο Θανάσης Παπαγεωργίου, σε διασκευή για τη σκηνή Σταμάτη Φασουλή και Θανάση Α. Νιάρχου, την περσινή σεζόν 2016/2017 και Ελίζα, φέτος, στο φερώνυμο έργο για παιδιά της Ξένιας Καλογεροπούλου που παίζεται σε σκηνοθεσία Χριστίνας Χατζηβασιλείου.

Μωρέ, σας το επεσήμανα εγώ στο «Τέταρτο Κουδούνι», στις 25 Νοεμβρίου. Ότι η νεοεκλεγείσα πρόεδρος του under construction κόμματος της κεντροαριστεράς Φώφη Γεννηματά δήλωσε, άμα(ν) τη εκλογή της πως θα κινηθεί «με οδηγό την Νέα Αλλαγή». Ε, πριν αλέκτορα..., ιδού τα βαφτίσια του νέου κόμματος: και το όνομα αυτού «Κίνημα Αλλαγής». «Ο νέος φορέας της Κεντροαριστεράς», που, όπως διαβάζω, «σηματοδοτεί την ιστορική συνέχεια της μεγάλης Δημοκρατικής Παράταξης».

Άντε, καλά κρασιά..

Ολος ο κόσμος, μια σκηνή...

(Και, πάνω στην ώρα -φοβερό timing!-, κάνει come back κι ο Ηλίας Ανδριόπουλος με συναυλία του -«θα σε ξανάβρω στους μπαξέδες...» -στον «Παρνασσό»).

Σας το λέω και το ξαναλέω, μάλλιασε η γλώσσα μου, το του σοφού Βάρδου του Έιβον: όλος ο κόσμος, μια σκηνή...

Διάβασα και το credo του Κωνσταντίνου Μαρκουλάκη, το εν τη Οικουμενική Συνόδω, όχι, συγγνώμη, εν τω 11ω συνεδρίω της Νέας Δημοκρατίας εκφωνηθέν και λαλήσαν δια των προφητών, που 'ρθε κι έδεσε: «Το λέω με παρρησία: Πιστεύω στον Κυριάκο. Πιστεύω πως μπορεί να δώσει το παράδειγμα σε όλους τους Έλληνες, ανεξαρτήτως κομμάτων, πως πρέπει να γίνουμε οι ίδιοι η αλλαγή που θέλουμε να δούμε». Αλλαγή κι εδώ!

Αλλαγή κι απάνω τούρλα, κατά τον τίτλον της παλαιάς επιθεωρήσεως της το πάλαι ποτέ «Ελεύθερης Σκηνής», που σας είχα θυμίσει και στο «Τέταρτο Κουδούνι» στις 25 Νοεμβρίου...

Ας προχωρήσω σε κάτι πιο σοβαρό και πιο καλλιτεχνικό:

Μιμή Ντενίση: απ' την Θεοδώρα στην Μπουμπουλίνα, απ' τον Καζαντζίδη στην Κάλλας, λέει -την οποία και θα γράψει και θα

παίζει, λέει. Απ' τον Καζαντζίδη στην Κάλλας! Αυτό θα πει γκάμα. Ίλιγγος! Τράμπα,

τραμπαλίζομαι, πέφτω και τσακίζομαι...

Αυτοί, πάλι, που στο προηγούμενο «Τέταρτο Κουδούνι», στις 26 Νοεμβρίου, δεν κατάλαβαν κι εξέλαβαν, χωρίς προφανώς να διαβάσουν ούτε μια αράδα απ' το κείμενο, τον τίτλο «Μια πολύ ενδιαφέρον παράσταση μεταξύ κομωδίας και δράματος» ως λάθος δικό μου και, «τς, τς, τς», με ειρωνεύονταν...

Ολος ο κόσμος, μια σκηνή...

«Μία από τις καλύτερες παραστάσεις της χρονιάς. Μην τη χάσετε επ' ουδενί! Σας την εγγυώμαι» έγραφα εδώ, στο totetartokoudouni.blogspot.com, στις 9 του περασμένου Ιανουαρίου, για την «Δίκη του Κ», την παράσταση του Θωμά Μοσχόπουλου. Που επαναλαμβάνεται από χτες στο «Πόρτα». Δε θα το ξαναπώ (Φωτογραφία: Πάτροκλος Σκαφίδας).

Όχι, δεν ήταν οι «Δαιμονισμένοι» του Φιόντορ Ντοστογιέφσκι αυτό που 'δαμε στην «Στέγη», σε σκηνοθεσία του Κωνσταντίν Μπογκομόλοφ. Μια φαντασία, ίσως, πάνω στους «Δαιμονισμένους» (ή «Δαίμονες»;) του Ντοστογιέφσκι, ναι. Δοκιμές, ίσως, πάνω στους «Δαιμονισμένους» του Ντοστογιέφσκι, ναι. Ασκήσεις, ίσως, πάνω στους «Δαιμονισμένους» του Ντοστογιέφσκι, ναι. Αποσπάσματα, ίσως, απ' τους «Δαιμονισμένους» του Ντοστογιέφσκι, ναι. Αλλά γιατί να δοθεί ο τίτλος «Δαιμονισμένοι» του Ντοστογιέφσκι; Πιστεύω πως ήταν λάθος.

Απ' την άλλη έμεινα με την απορία: πώς, δεκαπέντε (μπορεί και λιγότερες) μέρες πριν απ' την πρεμιέρα δόθηκε ως χρόνος της παράστασης τα 240' κι, όταν άρχισε να παίζεται, είχε καταλήξει στα 110'; (Αυτό πια ήταν «Ολόκληροι οι Δαιμονισμένοι» σε μια ώρα και 50 λεπτά»...). Αν κόπηκε στις τελευταίες δοκιμές πάνω απ' το μισό της (γιατί;), λογικό δεν ήταν να μην υπάρχει καμιά δραματουργική συνοχή; Κατά καλή τύχη είμαι στη φάση που ξαναδιαβάζω Ντοστογιέφσκι, αφ' ότου οι Εκδόσεις «Ίνδικτος» ξεκίνησαν τις καινούργιες μεταφράσεις του απ' την Ελένη Μπακοπούλου, και το 'χα το μυθιστόρημα πρόσφατο. Αναρωτιόμουν τι καταλάβαινε ένας θεατής που δεν το 'χε πρόσφατο ή που δεν το 'χει διαβάσει καθόλου. Και τι σήμαινε γι αυτόν ο μονόλογος του Μεγάλου Ιεροεξεταστή απ' τους «Αδελφούς Καραμάζοφ» να κλείνει την παράσταση. Είχε η παράσταση αυτή την αυτεξουσιότητα να μπορείς να την αντιμετωπίσεις γυμνή;

Όσο για την παράσταση καθαυτή, υποτονική, επίπεδη, με τους ηθοποιούς να εκφωνούν το κείμενο ψυχρά, με σουρντίνα και σ' ένα μόνο τόνο, μπορεί να 'χε σκέψη πίσω της, μπορεί να 'χε σιλ, δεν το αρνούμαι, αλλά εμένα μ' αποκοίμισε -αφού την είδα, επίτηδες, και δεύτερη φορά, μπας και λάθεψα. Δεν άλλαξα γνώμη. Κρίμα. Γιατί η παράσταση του Μπογκομόλοφ πάνω στους «Αδελφούς Καραμάζοφ» του Ντοστογιέφσκι, με το μοσχοβίτικο «Θέατρο Τέχνης», που 'δαμε πέρσι, στην «Στέγη» επίσης, παρά τις ακρότητες, με είχε κρατήσει, έως και πολύ αρέσει. Να θυμίσω, όμως, πως ο τίτλος της δεν ήταν «'Αδελφοί Καραμάζοφ' του Φιόντορ Ντοστογιέφσκι» αλλά «Οι Καραμάζοφ». Σκέτο (Φωτογραφίες: Σταύρος Χαμπάκης).

Εβλεπα στο «Αθηνόραμα» τις φωτογραφίες απ' την τελετή απονομής των Θεατρικών Βραβείων Κοινού 2017. Μα **ΤΙ** φορούσαν, Παναγία μου -καλεσμένοι και βραβευόμενοι; Μα **ΤΙ** φορούσαν! Ειδικά αι ενδυματολόγοι...

Σας είχα γράψει και ξαναγράψει στο «Τέταρτο Κουδούνι» -στις 25 και 30 Ιουνίου και στις 5 και 11 Ιουλίου σχετικά με τους έλληνες υποψήφιους για το Βραβείο Θεάτρου «Ευρώπη» / «Νέες Θεατρικές Πραγματικότητες»: Δημήτρης Καραντζάς, Δημήτρης Παπαϊωάννου, Σάββας Στρούμπος, Blitz. Η απονομή έγινε την Κυριακή το βράδυ στην Ρόμη -το πρόγραμμα των εκδηλώσεων, με παρουσιάσεις, παραστάσεις κλπ, κράτησε έξι μέρες. Μελετώντας το στο διαδίκτυο εντόπισα ότι το Βραβείο της κατηγορίας

αυτής, που προοριζόταν για ανερχόμενους νέους του θεάτρου, μετονομάστηκε: το «Νέες» εξηφανίσθη και κατέληξε σε «Θεατρικές Πραγματικότητες» που δεν ξέρω τι ακριβώς σημαίνει -αχ, αυτά τα μαγειρέματα... Κι ότι, τελικά, μοιράστηκε σε έξι (!) -όσο τα βραβεία ενός θεσμού πολλαπλασιάζονται, τόσο το κύρος του πέφτει, πρόκειται για «ποσά» αντιστρόφως ανάλογα, αυτή είναι η ακλόνητη πεποίθησή μου...- αλλά κανείς Έλληνας,

ανάμεσά τους. Η Επιτροπή, όμως, αποφάσισε να τιμήσει -και τίμησε- τον Δημήτρη Παπαϊωάννου με Ειδικό Βραβείο «Θεατρικές Πραγματικότητες». Το άξιζε (Φωτογραφία: Franco Bonfiglio).

Σημειώστε ότι ένας απ' τους έξι του Βραβείου ήταν ο «μεγαλοφυής ταραξίας» ρόσος σκηνοθέτης Κίριλ Σερεμπρένικοφ που βρίσκεται απ' τον Αύγουστο σε κατ' οίκον περιορισμό στην Μόσχα, υπόδικος για -αμφιλεγόμενη στην άκρως συντηρητική Ρωσία του Πούτιν...- υπόθεση υπεξαίρεσης δημοσίου χρήματος (μέσω επιχορήγησης για ειδικό πρόγραμμα το οποίο είχε δοθεί σε Θέατρο που διηύθυνε), υπόθεση η οποία θεωρείται πρόσχημα από πολλούς που είναι πεπεισμένοι ότι πρόκειται για πολιτική δίωξή του, εξ ου και ξεσήκωσε διεθνή σάλο.

Ενώ η προγραμματισμένη, το περασμένο καλοκαίρι, πρεμιέρα, στο Θέατρο

«Μπαλσσί», του μπαλέτου «Νουρέγιεφ» πάνω στη ζωή του κορυφαίου ρόσου, φυγάδα απ' την Σοβιετική Ένωση, χορευτή/χορογράφου, στο οποίο ο Σερεμπρένικοφ υπέγραφε το λιμπρέτο, τη σκηνοθεσία και τα σκηνικά (η χορογραφία, του Γιούρι Πόσοχοφ), μαιώθηκε, την τελευταία στιγμή, λόγω των αναφορών στη- διωκόμενη στην Ρωσία- ομοφυλοφιλία του Νουρέγιεφ, γεγονός που επίσης προκάλεσε διεθνή σάλο -απ' την «άλλη όχθη», ο υπερσυντηρητικός, υπερπατριώτης, εθνικιστής, σλαβόφιλος προασπιστής της Ορθοδοξίας, αυτοπροσδιοριζόμενος ως «μοναρχικός» και φίλος του Πούτιν, εξαιρετικός (κάποτε) σκηνοθέτης Νικίτα Μιχάλκοφ δήλωσε, τότε, ότι η παραγωγή «είναι ακατάλληλη για την ιερή σκηνή του 'Μπαλσσί'» συμπληρώνοντας, σύμφωνα με τη βρετανική εφημερίδα «Γκάρντιαν», «αν θέλεις να κρεμάσεις τον πούτσο του Νουρέγιεφ στο βάθος της σκηνής καν' το στο δικό σου 'Κέντρο Γκόγκολ' (σ.σ. το θέατρο του Σερεμπρένικοφ). Γιατί το κάνεις στο Θέατρο 'Μπαλσσί';». Για να

δοθεί, τελικά, μόλις το προπερασμένο Σάββατο, απουσία του σε περιορισμό σκηνοθέτη που δεν του επιτράπη να παραστεί ούτε στις δοκιμές. Η παράσταση επαναλήφθηκε την επομένη αλλά στο ρεπερτόριο των επόμενων μηνών, που το 'ψαξα, δεν την βρήκα... Φυσικά και στον Σερεμπρένικοφ δε δόθηκε η άδεια ούτε στην Ρόμη να πάει για να παραλάβει το Βραβείο του (Φωτογραφία: Reuters: Tatyana Makeyeva).

Αμα γράφει κανείς δημόσια και εκτίθεται -ειδικά αν γράφει κριτική κι αν, επιπλέον, είναι και πανεπιστημιακός δάσκαλος-, όταν μεγαλώσει, επειδή κι η μνήμη γερνάει -δεν ειν' ντροπή, σ' όλους μας συμβαίνει- δεν πρέπει να τα ξεπετάει με τόση σιγουριά αλλά ν' ανοίγει και κανένα βιβλίο και να τα διασταυρώνει αυτά που γράφει. Έτσι θ' αποφύγει να γράφει, μεταξύ άλλων, ότι ο Τσέχοφ είχε ντάτσα στην... Σαχαλίνη, ότι η «Αντιγόνη του

Σοφοκλή» του Μπρεχτ «παίζεται ρεαλιστικά σε στρατόπεδο του Χίτλερ από εβραίους μελλοθάνατους των αερίων», ότι το γεωργιανό Θέατρο «Ρουσταβέλι» παρουσίασε στην Ελλάδα την «Όπερα της πεντάρας» του Μπρεχτ ενώ παρουσίασε τον «Καυκασιανό κύκλο με την κιμωλία» ή ότι τ' όνομα του πρωταγωνιστή του ήταν Σικβατζέ κι όχι Τσικκβάτζε...